

Μπίστη

Πριν από πενήντα χρόνια, η έκδοση του περιοδικού «Αναγέννηση» ήταν μια πρώτη ιστορική έκφραση αντιπαράθεσης με την αντεπαναστατική στροφή που εγκαινίασαν το 20ό και το 22ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ στην ίδια την ΕΣΣΔ και στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα. Μαζί με τις «Ιστορικές Εκδόσεις» που είχαν αρχίσει από το 1963 να δημοσιεύουν θέσεις του ΚΚΚίνας και άλλων κομμάτων σε αντιπαράθεση με το σοβιετικό ρεβιζιονισμό, αποτέλεσαν σημαντική αφετηρία για την εμφάνιση και ανάπτυξη του μ.λ. κινήματος στην Ελλάδα.

Έμπαιναν έτσι οι πρώτες βάσεις για το ξεσκέπασμα της γραμμής για την «ειρηνική άμιλλα» με το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα και του «ειρηνικού» «κοινοβουλευτικού δρόμου» μετάβασης στο σοσιαλισμό που πληρώθηκε ακριβά απ' το εργατικό κίνημα. Επιβεβαιωνόταν ακόμα απόλυτα η κριτική στην προδοσία που, αντί για οποιαδήποτε προσπάθεια διόρθωσης λαθών και αδυναμιών, προχωρούσε στην ανατροπή της δικτατορίας του προλεταριάτου και στην αντικατάστασή της από το «κράτος όλου του λαού» και το «κόμμα όλου του λαού», που μαζί με την εισαγωγή όλο και πιο ανεξέλεγκτων μορφών καπιταλιστικής διαχείρισης στην οικονομία οδηγούσαν στην ολοκληρωτική παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Ωστόσο η εμφάνιση ενός μ.λ. ρεύματος στην Ελλάδα είχε βαθιές ρίζες και μέσα στο ίδιο το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα, με τους ηρωικούς αγώνες της δεκαετίας του '40 αλλά και τις ακριβοπληρωμένες ρεφορμιστικές προδοσίες (Λίβανος, Γκαζέρτα, Βάρκιζα). Εξέφραζε την αντίθεση της πλειονότητας των κομμουνιστών στην προσφυγιά των ανατολικών χωρών και στις εξορίες, οι οποίοι καταδίκασαν τη διενέργεια της 6ης και της 7ης Ολομέλειας του ΚΚΕ κάτω απ' τον έλεγχο και με την πραξικοπηματική επέμβαση του ρεβιζιονιστικού ΚΚΣΕ και ορισμένων άλλων κομμάτων της Ανατολικής Ευρώπης. Οι Ολομέλειες αυτές προχώρησαν στην καθαίρεση της νόμιμης επαναστατικής ηγεσίας του Ν. Ζαχαριάδη, στη διαγραφή χιλιάδων κομμουνιστών στην Τασκένδη αλλά και στο εσωτερικό της χώρας, στην ανατροπή της γραμμής για μια αντιιμπεριαλιστική – σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα με τη γραμμή του «κοινοβουλευτικού δρόμου» και της «εθνικής δημοκρατικής αλλαγής». Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν η διάλυση των παράνομων κομμουνιστικών οργανώσεων και η μετατροπή της ΕΔΑ και του ρεβιζιονιστικού «ΚΚΕ» σε ουρά της Ένωσης Κέντρου, καθώς και ο ρεφορμιστικός εκφυλισμός. Συνέπειες που, παρά τους όποιους αριστεροδέξιους ελιγμούς αλλά χωρίς καμιά ουσιαστική αυτοκριτική, διατηρούνται μέχρι σήμερα.

Με αφετηρία όλα τα παραπάνω, με αυτοθυσία αλλά και αρκετές αδυναμίες και ανωριμότητες, ήταν αλλεπάλληλες οι προσπάθειες για την ανασυγκρότηση του κινήματος της χώρας σε επαναστατική κατεύθυνση: με την ίδρυση της Προοδευτικής Πανσπουδαστικής Συνδικαλιστικής Παράταξης – ΠΠΣΠ και της Συνεπούς Πολιτικής Αριστερής Κίνησης - ΣΠΑΚ πριν από το φασιστικό πραξικόπημα του '67, την Οργάνωση Μαρξιστών Λενινιστών Ελλάδας – ΟΜΛΕ στα χρόνια της Δικτατορίας, το Αγωνιστικό

Μέτωπο Ελλήνων Εξωτερικού – ΑΜΕΕ, αλλά και αντίστοιχες προσπάθειες ανάμεσα στους πολιτικούς πρόσφυγες της Ανατολικής Ευρώπης. Διαφόρων ειδών υποκειμενισμοί, η μηχανιστική μεταφορά του μοντέλου της «νεοδημοκρατικής» επανάστασης από τη φεουδαρχική Κίνα στην εξαρτημένη αλλά καπιταλιστική Ελλάδα, η απουσία μιας θαρραλέας ενιαιομετωπικής γραμμής για την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος - όλα αυτά έπαιξαν το ρόλο τους για να μην σταθεί δυνατή η συγκρότηση ενός ενιαίου και ισχυρού μ.λ. κινήματος μέσα από αλλεπάλληλες διασπάσεις και μικροοργανώσεις όπως ΟΕΜΛ, ΜΛΚΕ, Μ-Λ Οργάνωση Λαϊκή Εξουσία, Εργατικό Επαναστατικό Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο ΕΕΑΜ, ΚΕΜΛ, ΣΑΚΕ, αλλά και διάσπαση μεταξύ ΚΚΕ μ.λ. και ΜΛΚΚΕ στη μεταπολίτευση.

Το ΕΚΚΕ με την ίδρυσή του το 1970 διαφοροποίησε τη θέση του από την ΟΜΛΕ και το ΑΜΕΕ, ονομάστηκε Κίνημα αναζητώντας χωρίς επιτυχία ένα ανοιχτό δημιουργικό διάλογο για την ενοποίηση όλων των μ.λ. δυνάμεων, αναγνώρισε τον αντιιμπεριαλιστικό – σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα, αναζήτησε μια θαρραλέα ενιαιομετωπική γραμμή και την αποφασιστική ανάπτυξη του αντιφασιστικού κινήματος με την ίδρυση της Αντιφασιστικής Αντιιμπεριαλιστικής Σπουδαστικής Παράταξης Ελλάδας - ΑΑΣΠΕ και της Εργατικής Ταξικής Αλληλεγγύης στους μετανάστες, της Λαϊκής Αλληλεγγύης και τις Πρωτοβουλίες για τον Εργοστασιακό Συνδικαλισμό στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Παρά και τα δικά του λάθη και αδυναμίες που οδήγησαν σε κρίσεις και διασπάσεις, η συνεισφορά του μαζί με το σύνολο του επαναστατικού κινήματος ήταν σημαντική τόσο στη Λαϊκή Εξέγερση του Πολυτεχνείου όσο και σ' όλους τους μεγάλους αγώνες μέχρι σήμερα.

Με την εμφάνιση και νέων επαναστατικών δυνάμεων που αναζητούν την κομμουνιστική επαναθεμελίωση, παραμένει επίκαιρη και καθοριστική τόσο η υπόθεση της ανασυγκρότησης ενός Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κόμματος όσο και η ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής ενιαιομετωπικής γραμμής που θα ενώνει την εργατική και λαϊκή πλειοψηφία και θ' ανοίγει το δρόμο προς την επανάσταση. Μιας γραμμής που δεν θα λέει κούφια λόγια για τον «τελικό σκοπό» αλλά που, όπως πιστεύει και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα αναπτύσσει «τον αγώνα για τα άμεσα θέματα, έναν αγώνα που μόνο αυτός μπορεί να οδηγήσει το προλεταριάτο στην πάλη για τον τελικό σκοπό» (3ο Συνέδριο της ΚΔ – Θέσεις πάνω στην τακτική).

Από την εφημερίδα «Πριν»